

Sygn. akt VIII U 1476/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Anna Capik-Pater
Protokolant	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2021 r. w Gliwicach

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania L. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 1 października 2020 r. **nr** (...)

10 listopada 2020 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu L. B. prawo do rekompensaty począwszy od dnia 1 lutego 2020 roku.

(-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt. VIII U 1476/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 października 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. B. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując że ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 2009 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 1 miesiąc i 24 dni.

Decyzją z 10 listopada 2020 r. (...) Oddział w Z., działając na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu L. B. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość emerytury.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczony domagał się ich zmiany i przyznania mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych a następnie jej uwzględnienia przy wyliczaniu wysokości przyznanej emerytury. Podniósł, że przepracował ponad 15 lat w warunkach szkodliwych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony L. B., urodzony (...), od 1 lipca 2019 r. jest uprawniony do emerytury na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanej decyzją z 21 sierpnia 2019 r.

Ubezpieczony 65 lat ukończył (...)

W wyroku z 30 kwietnia 2020 r. (sygn. VIII U 354/20) Sąd Okręgowy w Gliwicach w punkcie 1 oddalił odwołanie L. B. od decyzji z 15 stycznia 2020 r. odmawiającej ponownego ustalenia kapitału początkowego, a w punkcie 2 przekazał organowi rentowemu nowy wniosek L. B., zawarty w odwołaniu z 9 lutego 2020 r., o przyznanie prawa do rekompensaty.

Zaskarżoną decyzją z 1 października 2020 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009 r. Organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu jedynie 1 miesiąc i 24 dni takiej pracy, tj. okres zatrudnienia w KWK (...) w K. od 8 grudnia 1975 r. do 31 stycznia 1976 r. na stanowisku maszynowy, zbrojeniowy pod ziemią.

W dniu 27 października 2020 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, podnosząc że w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 27 sierpnia 2015 r. (sygn. VIII U 1491/14) uznano, że pracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z 10 listopada 2020 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość emerytury.

Ubezpieczony(...) r. ukończył zasadniczą szkołę zawodową. Podczas nauki uzyskał uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych.

W okresie od 14 września 1972 r. do 24 kwietnia 1974 r. oraz od 2 października 1974 r. do 19 listopada 1975 r. ubezpieczony był pracownikiem (...) w K.. Ubezpieczony został przyjęty do pracy we wrześniu 1972 r. jako uczeń, od 22 czerwca 1973 r. powierzono mu stanowisko ślusarza samochodowego, a od 1 kwietnia 1974 r. rozpoczął pracę jako kierowca. Od 26 kwietnia 1974 r. do 21 września 1974 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową. (...) w K. był zakładem świadczącym usługi na rzecz koksowni, m.in. naprawy pieców koksowniczych. Podczas zatrudnienia w (...) na stanowisku kierowcy – od 1 kwietnia 1974 r. – ubezpieczony przewoził samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – w szczególności samochodem marki S. 25 – materiały budowlane na tereny budów i remontów koksowni. Ubezpieczony wykonywał taką pracę codziennie, co najmniej 12 godzin.

W okresie od 8 grudnia 1975 r. do 31 stycznia 1976 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K. na stanowisku maszynowy, zbrojeniowy pod ziemią.

Od 24 lutego 1976 r. do 13 maja 1976 r. ubezpieczony pracował w (...) Spółem w K. jako kierowca prezesa. W ramach obowiązków służbowych jeździł wyłącznie samochodem osobowym.

W okresie od 15 maja 1976 r. do 29 października 1979 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Kombinacie (...) na stanowisku kierowcy. W tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – około 14 godzin dziennie – ubezpieczony

wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony jeździł w szczególności tzw. betonowozem, tj. samochodem ciężarowym marki S., a także samochodem ciężarowym marki S. z przyczepą. W okresie od 2 listopada 1976 r. do 21 listopada 1976 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową (wrócił do pracy 22 listopada 1976 r.). Łączny okres pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w ww. zakładzie pracy to 3 lata 4 miesiące i 26 dni.

Od 2 listopada 1979 r. do 28 lutego 1986 r. ubezpieczony pracował w Spółdzielni (...) w K.-K., przy czym od 1 kwietnia 1982 r. został przeniesiony w ramach ww. przedsiębiorstwa do zakładu w T.. Na początku pracy w (...) został zatrudniony jako ładowacz, ale po tygodniu przydzielono mu samochód marki O. S., tj. samochód-chłodnia o ciężarze całkowitym przekraczającym 3,5 tony, którym przywoził żywicę epoksydową i klej na rzecz fabryki (...) w K.-K.. Ubezpieczony jeździł wówczas po całej Polsce, odbierał towar z magazynów i sieci detalicznych, przewoził towar do wyznaczonego miejsca. Taką pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez 6 lat, 3 miesiące i 20 dni (odliczając prace na stanowisku ładowacza). W aktach osobowych znajduje się odpis prawa jazdy wystawionego bezterminowo w dniu 6 czerwca 1977 r. uprawniającego do prowadzenia samochodów kategorii B, C i E.

Od 3 marca 1986 r. do 31 października 1987 r. ubezpieczony był pracownikiem K. ERG w K., przy czym od 25 kwietnia 1987 r. do 31 października 1987 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. Ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki S. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Przewoził z zakładu pracy mufy żeliwne, granulaty. Kursował po całej Polsce. Taką pracę wykonywał codziennie przez co najmniej 8 godzin, a często również w godzinach nadliczbowych. Łączny okres zatrudnienia w K. ERG w K. wynosił 1 rok, 1 miesiąc i 21 dni.

W okresie od 24 kwietnia 1987 r. do 7 maja 1990 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) Sp. z o.o. w G. jako kierowca (...). Zakład ten zajmował się produkcją rur betonowych i płyt chodnikowych. Ubezpieczony, będąc kierowcą (...) o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, przewoził piasek, cement i żwir. Taką pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez 3 lata i 14 dni.

Od 15 maja 1990 r. do 30 listopada 1992 r. ubezpieczony był pracownikiem Zakładu (...). Jego praca polegała na budowaniu dróg i chodników. Kierował wówczas grupą robotników oraz wykonywał prace jako operator sprzętu budowlanego. Przewoził również płytki samochodem ciężarowym marki Z., jednak nie były to czynności, które wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 11 września 1995 r. do 30 września 1995 r. ubezpieczony był pracownikiem budowlanym w Przedsiębiorstwie (...). Ubezpieczony pracował przy budowie hali produkcyjnej we W.. Nie wykonywał wówczas pracy w szczególnych warunkach.

Ustalono, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szkodliwych jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony przez 15 lat, 6 miesięcy i 3 dni, na co składają się okresy jego pracy w (...) w K. w wymiarze 1 roku, 7 miesięcy i 19 dni, w KWK (...) w wymiarze 1 miesiąca i 24 dni, w (...) w wymiarze 3 lat, 4 miesięcy i 25 dni, w (...) w wymiarze 6 lat, 3 miesięcy i 20 dni, w K. ERG w K. w wymiarze 1 roku, 1 miesiąca i 21 dni oraz w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) Sp. z o.o. w wymiarze 3 lat i 14 dni.

Ustalono, że w sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. VIII U 1491/14 z odwołania L. B. od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r. przekraczającym 15 lat, albowiem okres jego pracy w (...) w K., w KWK (...), w (...), w (...), w K. ERG w K., w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) Sp. z o.o., jako kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wynosi ponad 15 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) (k.20), akt osobowych ubezpieczonego (...) w K. (k.23), akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w G. (k.27), akt osobowych ubezpieczonego z Wojewódzkiej

Spółdzielni (...) w T. (k.29, akt Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie o sygn. VIII U 1491/14, przesłuchania odwołującego (nagranie z rozprawy z 7 kwietnia 2021 r., k.36).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy. W szczególności Sąd dał w pełni wiarę wyjaśnieniom ubezpieczonego, gdyż są spójne, przekonujące i znajdują potwierdzenie w jego dokumentacji osobowej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego zasługują na uwzględnienie.

Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie dotyczy uprawnień ubezpieczonego do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z ust. 2 rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Chodzi w tym przypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy (art. 21 ust. 1).

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Bezspornie ubezpieczony jest uprawniony do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 53). Jednak nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r. sygn. akt III AUa 717/15 (LEX nr 1964970), celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu

powszechnego wieku emerytalnego. Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 u.e.r.f.u.s. kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła zatem ostatecznie posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 2009 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem (...) Oddział w Z. w zaskarżonych decyzjach z 1 października 2020 r. i z 10 listopada 2020 r. zaliczył ubezpieczonemu jedynie 1 miesiąc i 24 dni takiej pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że ubezpieczony posiada wymagany 15-letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczony podczas zatrudnienia w (...) w K., w (...) Kombinacie (...), w Spółdzielni (...) w K.-K., w K. ERG w K. oraz w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) Sp. z o.o. faktycznie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, tj. pracę uznawaną za pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów) stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zawierającego wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Należy wskazać, że w (...) w K. ubezpieczony w okresie od 1 kwietnia 1974 r. do 19 listopada 1975 r. był zatrudniony jako kierowca i przewoził samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – w szczególności samochodem marki S. 25 – materiały budowlane na tereny budów i remontów koksowni.

Sąd miał przy tym na uwadze, że w okresie od 26 kwietnia 1974 r. do 21 września 1974 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową, jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych, który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Pogląd taki znajduje oparcie nie tylko w orzecznictwie sądów powszechnych, ale i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podkreślić należy, że powiększony skład Sądu Najwyższego w uchwale z 16 października 2013 r., II UZP 6/13, podzielił przytoczony powyżej pogląd, stwierdzając, że: "Czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej)". Skoro zatem art. 21 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych wprost odwołuje się do pojęcia okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS i jednocześnie nie ma wątpliwości, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się na warunkach

wynikających z tego przepisu - spełnionych przez ubezpieczonego - do okresu pracy w szczególnych warunkach, to okres służby wojskowej zostaje zaliczony do tego stażu pracy (por. wyrok SA w Gdańsku z 12 czerwca 2019 r., III AUa 135/19, LEX nr 3075149).

Wobec powyższego Sąd uznał, że ubezpieczony, który przed podjęciem służby wojskowej w kwietniu 1974 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych oraz podjął taką samą pracę zaraz po zakończeniu służby wojskowej w październiku 1974 r., winien zostać zaliczony okres służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych. Tym samym okres pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach w (...) w K. wyniósł 1 rok, 7 miesięcy i 19 dni, tj. od 1 kwietnia 1974 r. do 19 listopada 1975 r.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, że ubezpieczony również podczas zatrudnienia w (...) Kombinacie (...) od 15 maja 1976 r. do 29 października 1979 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach polegającą na kierowaniu samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony jeździł wówczas tzw. betonowozem, tj. samochodem ciężarowym marki S., a także samochodem ciężarowym marki S. z przyczepą.

Pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony ubezpieczony wykonywał również w Spółdzielni (...) w K.-K. i w T. od 8 listopada 1979 r. do 28 lutego 1986 r., kiedy to wykonywał kursy samochodem marki O. S., tj. samochodem-chłodnią o ciężarze całkowitym przekraczającym 3,5 tony, którym przywoził żywicę epoksydową i klej na rzecz fabryki (...) w K.-K..

Za wykazany okres pracy w szczególnych warunkach Sąd uznał również staż pracy ubezpieczonego w K. ERG w K. od 3 marca 1986 r. do 31 października 1987 r. (z wyłączeniem urlopu bezpłatnego od 25 kwietnia 1987 r. do 31 października 1987 r.) oraz w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) Sp. z o.o. w G. od 24 kwietnia 1987 r. do 7 maja 1990 r. W obu tych zakładach ubezpieczony był kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – w K. ERG przewoził S. mufy żeliwne i granulat, a w (...) przewoził piasek, cement i żwir.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało uznać, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 2009 r. legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Wobec faktu, że ubezpieczony spełnił także pozostałe przesłanki uprawniające go do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu prawo do rekompensaty od 1 lutego 2020 r.

(-) sędzia Anna Capik – Pater